

Sygn. akt VU 5349/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział wT.

o emeryturę

na skutek odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 30 maja 2014r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 5349/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 maja 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział wT. odmówił wnioskodawcy J. S. prawa do emerytury z uwagi na brak wymaganego stażu 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy do stażu pracy w szczególnych warunkach nie zaliczył okresu zatrudnienia w (...) w B. na stanowisku traktorzysty od 21 sierpnia 1980 roku do 31 grudnia 1998 roku ponieważ wykaz prac w szczególnych warunkach odnosi się do ubezpieczonych będących pracownikami zatrudnionymi na podstawie umowy o pracę, natomiast wnioskodawca w tym okresie zatrudniony był jako członek spółdzielni a nie jako pracownik.

W odwołaniu z dnia 2 lipca 2014 roku wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w całości przez przyznanie mu prawa do emerytury, kwestionując odmowę zaliczenia spornego okresu do pracy w warunkach szczególnych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o oddalenie odwołania powielając argumentację zawartą w treści zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. S., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 26 maja 2014 roku, wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-4 w aktach ZUS)

J. S. na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się stażem ubezpieczeniowym w wymiarze 27 lat, 2 miesiące i 2 dni.

(dowód: decyzja z dnia 30 maja 2014 r. k. 6 akt ZUS)

Do stażu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy zaliczył wnioskodawcy okres 1 roku 8 miesięcy i 11 dni, tj. okres zatrudnienia od 2 września 1971 roku do 9 stycznia 1973 roku jako konserwator maszyn i urządzeń i od 14 stycznia 1975 roku do 17 maja 1975 roku jako ślusarz pod ziemią w KWK (...) w M..

(dowód: decyzja z dnia 30 maja 2014 r. k. 6 akt ZUS, odpowiedź na odwołanie k. 5-6)

W okresie od dnia 21 sierpnia 1980 roku do dnia 30 listopada 2001 roku J. S. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) w B. na stanowisku traktorzysty, kombajnista. Wnioskodawca w całym okresie zatrudnienia był jednocześnie członkiem (...) w B.. Wszyscy zatrudnieni w niej pracownicy byli równocześnie jej członkami. Jako członek spółdzielni brał udział w zebraniach władz Spółdzielni, które odbywały się co roku i był wynagradzany zgodnie z regulaminem obowiązującym w Spółdzielni.

(dowód; świadectwo pracy z dnia 30 listopada 2001 roku k. 3, zeznania świadka P. Ł. protokół rozprawy z dnia 16 października 2014 roku nagranie od minuty 4.24 do minuty 9.28, zeznania świadka K. Ł. protokół rozprawy z dnia 16 października 2014 roku nagranie od minuty 9.40 do minuty 13.09, zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 16 października 2014 roku nagranie od minuty 13.30 do minuty 17.55)

Spółdzielnia Kółek Rolniczych zajmowała się pracami rolniczymi oraz wykonywaniem usług budowlanych i transportowych na rzecz innych podmiotów.

Wnioskodawca w spółdzielni tej pracował jako kierowca ciągnika a w okresie wiosenno-jesiennym również jako traktorzysta - kombajnista. Jako kierowca ciągnika wywoził gnojownik, rozwoził nawóz, zimą odśnieżał drogi, bowiem spółdzielnia miała podpisaną umowę z rejonem dróg. W okresie letnim brał udział przy wszystkich pracach polowych. Uczestniczył przy bronowaniu, orce i zbiorach. Pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. Innych prac nie wykonywał.

(dowód; świadectwo pracy z dnia 30 listopada 2001 roku k. 3, zeznania świadka P. Ł. protokół rozprawy z dnia 16 października 2014 roku nagranie od minuty 4.24 do minuty 9.28, zeznania świadka K. Ł. protokół rozprawy z dnia 16 października 2014 roku nagranie od minuty 9.40 do minuty 13.09, zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 16 października 2014 roku nagranie od minuty 13.30 do minuty 17.55)

Wnioskodawcy zostało wystawione w dniu 30 listopada 2001 roku świadectwo pracy w warunkach szczególnych, w którym wskazano, że w okresie zatrudnienia od 21 sierpnia 1980 roku do 30 grudnia 1998 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace traktorzysty na stanowisku traktorzysty wymienionym w wykazie A, dział VIII, poz. 3 pkt 1 stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy.

(dowód: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach k. 4)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz

2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Organ rentowy zakwestionował bowiem możliwość zaliczenia wnioskodawcy do szczególnego stażu pracy okres zatrudnienia w (...)w B. od 21 sierpnia 1980 roku do 31 grudnia 1998 roku na zasadach członkostwa w tej Spółdzielni.

Pozostawanie przez wnioskodawcę w stosunku członkostwa z (...) w B. w okresie od dnia 21 sierpnia 1980 roku do 31 grudnia 1998 roku było bezsporne. Skarżący przyznał ten fakt, a nadto wynika on z dokumentów zgromadzonych w jej aktach osobowych w postaci świadectwa pracy z dnia 30 listopada 2001r. (k. 1 akt osobowych), pisma o przyjęcie w poczet członków z dnia 20 sierpnia 1980 roku (k. 14 akt osobowych) oraz pisma wnioskodawcy z dnia 30 listopada 2001r. zawierającego wniosek o skreślenie z członków (...) (k. 12 akt osobowych) . Zdaniem skarżącego fakt bycia członkiem (...) w B. nie wyklucza jednak uznania tego okresu pracy, za pracę w szczególnych warunkach, skoro w rzeczywistości taką pracę wykonywał, co potwierdził likwidator (...) w B. w wystawionym świadectwie pracy w szczególnych warunkach z dnia 10 grudnia 2001r.

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za **pracowników** zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Zgodnie z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) akt ten stosuje się do **pracowników** wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, zwanych dalej "wykazami". W myśl § 2 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu

są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracowniczym.

Stosownie do art. 2 k.p. **pracownikiem** jest osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania lub spółdzielczej umowy o pracę. A contrario osoba zatrudniona na innej podstawie prawnej niż wskazana w § 2 k.p. nie jest pracownikiem. A zatem nie jest pracownikiem osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia, umowy o dzieło, umowy agencyjnej oraz umowy o pracę nakładczą.

Pracownikami nie są natomiast członkowie rolniczych spółdzielni produkcyjnych.

Takie stanowisko w tej kwestii zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 stycznia 2005r., II UK 136/04, stwierdzając, że przepisy art. 32 ustawy o emeryturach i rentach obejmują pracę wykonywaną w ramach stosunku pracy, a nie stosunku członkostwa w spółdzielni, powołując się na podobny pogląd wyrażony przez Naczelną Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 20 marca 2003r. (publ. Prawo Pracy 2003, nr 9).

Również Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 14 czerwca 2004r., P 17/03, OTK ZU 2004 nr 6a, poz. 57 (Dz. U. Nr 144, poz. 1530) nie zakwestionował ograniczenia prawa do wcześniejszej emerytury z uwagi na wykonywanie zatrudnienia tylko w charakterze pracownika.

Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie III AUa 407/13 w wyroku z dnia 10 stycznia 2014r. podzielił tą argumentację stwierdzając, że wnioski wypływające z wykładni logiczno – językowej art. 32 ustawy o emeryturach i rentach oraz przepisów rozporządzenia z 7 lutego 1983r. (w przepisach tych mowa tylko o pracowniku), z wykładni systemowej, z wykładni historycznej (w świetle unormowań obowiązujących przed reformą ubezpieczeń społecznych w 1998r. prawo do wcześniejszej emerytury z uwagi na zatrudnienie w szczególnych warunkach dotyczyło jedynie pracowników), a także celowościowej (zamiarem ustawodawcy reformującego ubezpieczenia społeczne nie było modyfikowanie reguł dotyczących przyznawania tego prawa), zmuszają do przyjęcia tezy, że przepisy art. 32 ustawy o emeryturach i rentach nie mogą być inaczej rozumiane jak tylko w ten sposób, że prawo do emerytury w wieku niższym niż ogólny wiek emerytalny przysługuje **jedynie pracownikom** zatrudnionym w szczególnych warunkach.

Zróznicowanie uprawnień podmiotów w zależności od tego, czy praca wykonywana jest w ramach stosunku pracy, czy też na podstawie innych stosunków prawnych w obszarze prawa pracy ma charakter podstawowy i wiąże się ze szczególnymi cechami stosunku pracy, które jakościowo odróżniają go od innych stosunków prawnych, w ramach których świadczona jest praca. Wskazać także należy, że wynikające z unormowań art. 32 ustawy o emeryturach i rentach zróznicowanie uprawnień ubezpieczonych stanowi konsekwencje wcześniej istniejących różnic między pracowniczym i pozapracowniczym ubezpieczeniem społecznym, które wyrażały się przede wszystkim w szczególnym ukształtowaniu wysokości i zasad opłacania składek na ubezpieczenie społeczne w zależności od tego, czy ubezpieczony wykonywał pracę jako pracownik, czy też jako inna osoba zatrudniona.

Zatrudnienie wynikające ze stosunku członkostwa w rolniczej spółdzielni produkcyjnej nie odpowiada warunkom opisanym w art. 22 §2 k.p., bowiem z jego istoty wynikają prawa i obowiązki niewystępujące w stosunku pracy, a wynikające z art. 18 ustawy z 1982r. - Prawo spółdzielcze, np.: prawo do uczestnictwa w wlanym zgromadzeniu lub zebraniu grupy członkowskiej, do wybierania i bycia wybieranym do organów spółdzielni, do udziału w nadwyżce bilansowej, do świadczeń spółdzielni w zakresie jej statutowej działalności oraz prawo do zaskarżania uchwał walnego zgromadzenia spółdzielni, obowiązek wniesienia wkładu. Z powyższych względów okres taki nie może zostać zaliczony do okresu, od którego zależy nabycie prawa do wcześniejszej emerytury z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych {wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.04.2012r., I UK 383/1 1, Lex nr 1215134; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 2.02.2013r., III AUa 1360/12, Lex nr 1289747; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 2.02.2012r., III AUa 1547/11, LEX nr 1115422, wyrok Sądu Najwyższego z 8.12.2009r., I UK 186/09, OSNP 2011/13-14/189, wyrok Sądu Najwyższego z 21.10.2009r., I UK 115/09, LEX nr 558571, wyrok Sądu Najwyższego z 25.01.2005r., I UK 142/04, OSNP, 2005/17/272, wyrok Sądu Najwyższego z 18.01.2005r., II UK 136/04, LEX nr 602703}.

Prezentowane przez skarżącego stanowisko, iż jego praca w rolniczej spółdzielni produkcyjnej niczym nie różniła się od pracy wykonywanej przez pracowników tej spółdzielni, a zatem winien być traktowany tak jak pracownik, nie jest trafne. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005r. (I UK 142/04, OSNP 2005/17/272), podkreślono znaczące różnice pomiędzy pracą w ramach stosunku pracy a pracą w ramach członkostwa w spółdzielni. Sąd Najwyższy zaznaczył, że nie chodzi tyle o różnice niejako „fizyczne” (w rozumieniu rodzaju, ilości, sposobu wykonywania pracy), ale formalnoprawne, a ten punkt widzenia jest rozstrzygający. Zachodzi bowiem zasadnicza różnica między pracą wykonywaną w ramach stosunku pracy, a pracą świadczoną w ramach stosunku członkostwa w rolniczej spółdzielni produkcyjnej. W tym drugim wypadku prawo i obowiązek świadczenia pracy wynika ze stosunku członkostwa w spółdzielni, z którym wiąże się między innymi prawo udziału w jej zarządzaniu poprzez jej organy i inne rozwiązania instytucjonalne właściwe ruchowi spółdzielczemu, co ma określony wpływ na sposób organizacji pracy i podporządkowanie w procesie jej świadczenia. W wyroku z dnia 8 grudnia 2009 r. (I UK 186/09 OSNP 2011/13-14/189) Sąd Najwyższy po raz kolejny wyraził pogląd, że w przypadku nawiązania z pracownikiem spółdzielni produkcyjnej stosunku członkostwa dochodzi do dorozumianego rozwiązania stosunku pracy za porozumieniem stron. Członek tej spółdzielni nie może pozostawać z nią w pracowniczym stosunku zatrudnienia. W rezultacie okres wykonywania pracy w charakterze członka nie może zostać zaliczony do stażu pracowniczego, od którego zależy nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

Prawa i obowiązki członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych są uregulowane w odmienny sposób od praw i obowiązków pracowniczych. Aktem regulującym wykonywanie pracy przez członków spółdzielni była w spornym okresie ustawa z dnia 16 września 1982r. - Prawo spółdzielcze (tekst jednolity - Dz.U. z 2003r. Nr 188, poz. 1848 z zm.), która obowiązuje od 1 stycznia 1983r. Przepis art. 155 § 1 prawa spółdzielczego stanowi, że zdolny do pracy członek spółdzielni ma prawo i obowiązek pracować w spółdzielni w rozmiarze ustalonym corocznie przez zarząd, stosownie do potrzeb wynikających z planu działalności gospodarczej spółdzielni. Możliwe jest także zatrudnienie osób niebędących członkami spółdzielni na mocy art. 157 ustawy, zgodnie z którym spółdzielnia poza członkami i domownikami może zatrudniać stosownie do swoich potrzeb również inne osoby na podstawie umowy o pracę lub na podstawie innego stosunku prawnego, którego przedmiotem jest świadczenie pracy. Z przepisów tych wynika dostatecznie, że członkowie spółdzielni produkcyjnej mogą świadczyć pracę na rzecz spółdzielni wyłącznie w oparciu o stosunek członkostwa. Umowa o pracę lub umowy cywilnoprawne mogą zaś być zawierane jedynie z osobami, które nie są członkami rolniczej spółdzielni produkcyjnej. Tak więc członek rolniczej spółdzielni produkcyjnej nie może świadczyć pracy na podstawie umowy o pracę. Choć zatem niektóre prawa i obowiązki związane z wykonywaniem pracy członka spółdzielni mogą być podobne lub identyczne jak wynikające z zatrudnienia pracowniczego, to w sensie formalnoprawnym występują tu zasadnicze różnice i to one mają znaczenie. Nie jest natomiast tu tak istotne, że sama praca była świadczona w sposób podobny do pracy zwykłych pracowników.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca w spornym okresie był członkiem Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej, brał udział w zebraniach Spółdzielni i był wynagradzany wg zasad wynagradzania członków i domowników rolniczych spółdzielni produkcyjnych. Świadczył zatem swą pracę w związku i z powodu członkostwa w Spółdzielni. Wszystkie powyższe okoliczności świadczą zatem o tym, że w tym właśnie reżimie wykonywał swą pracę. Natomiast brak jest podstaw do twierdzenia, że pomimo, iż był członkiem spółdzielni, w rzeczywistości był zatrudniony w ramach stosunku pracy, bo to na mocy obowiązujących w spornym okresie przepisów spółdzielczych było wyłączone.

Biorąc zatem pod uwagę, że wnioskodawca w spornym okresie pracował jako członek (...) w B., a zatem nie wykonywał pracy jako pracownik w rozumieniu art. 2 k.p., okresu tego nie można zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach.

Określenie warunków w jakich ta praca była świadczona przez wnioskodawcę jest bez znaczenia, gdyż z uwagi na świadczenie jej poza pracowniczym stosunkiem pracy jej wykonywanie nie może być uznane za pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż nawet przy założeniu, że wnioskodawca w spornym okresie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace na stanowisku traktorzysty w ramach stosunku pracy, to i tak brak podstaw do zaliczenia tego okresu do pracy w warunkach szczególnych.

Jak wynika bowiem z zeznań świadków i wnioskodawcy będąc zatrudnionym na stanowisku traktorzysty wykonywał on nie tylko prace transportowe ujęte w dziale VIII poz. 3 wykazu A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, ale głównie w okresie wiosenno-jesiennym prace polowe, które nie są wymienione w wykazie A.

Wymienienie w wykazie A, dziale VIII pod pozycją 3 prac kierowców ciągników i kombajnów nie oznacza, że należy uznać za pracę w szczególnych warunkach kierowanie tymi pojazdami przy jakichkolwiek zadaniach, a nie tylko transportowych. Prace uznane za wykonywane w warunkach szczególnych bez względu na miejsce i rodzaj zostały wymienione w dziale XIV zatytułowanym „prace różne”. Tak zostały ujęte np. prace przy spawaniu, czy naprawie pomp wtryskowych. Inne działy wykazu obejmują wymienione w nich prace w powiązaniu z rodzajami zakładów pracy lub ich częściami. Nie można uznać, że praca kierującego ciągnikiem jest zawsze pracą „w transporcie” nawet jeżeli kierujący niczego nie transportuje, lecz wykonuje przy pomocy ciągnika prace polowe.

Powyższy pogląd wyraził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 3 grudnia 2013 roku w sprawie I UK 172/13, niepubl. i pogląd ten Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym przedmiotową w sprawę w całości akceptuje.

Biorąc pod uwagę powyższe uznać należało, iż w toku procesu wnioskodawca nie wykazał, by pracował w warunkach szczególnych w ilości co najmniej 15 lat.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.